

บทนำ

ประตูลูกสูงใหญ่บดบังสิ่งปลูกสร้างข้างในจากสายตาค้นนอก
กำแพงสีครีมสูงตระหง่านกว่าสามเมตรทอดยาวเกือบสุดถนนซอยบ่งบอก
ถึงอาณาบริเวณกว้างใหญ่ของบ้านหลังนี้ โมรียากดกริ่งที่อยู่ใกล้กับป้าย
ไม้สัก สลักตัวอักษรสีทองว่า ‘บ้านพนาทร’

“นี่บ้านหรือคฤหาสน์เนี่ย”

เธอมาที่นี่เพราะ ‘ภูภูมิ’ เพื่อนรักเพื่อนซี้ซึ่งนัดพบ เขาบอกว่ามีงาน
รายได้ดีให้เธอทำ หลังจากรู้ว่าที่ทำงานของเธอปิดตัวลง

“ติดต้ออะไร”

โมรียาขยับไปใกล้อินเทอร์เน็ตคอมที่มีเสียงตามแจ๊ซๆ เล็ดลอดออกมา
เธอตอบกลับไปเสียงดังฟังชัด

“ฉันมาหาภูมิจ๊ะ”

“นัดคุณภูมิจ๊ะไว้หรือ”

“เขานัดฉันมา”

เสียงซาแทรกเข้ามา โมรียากาะกล่องอุปกรณ์สื่อสารเบาๆ

“ฮัลโหล...ฮัลโหล ได้ยินไหมคะ”

“กรุณาแสดงบัตรประชาชนที่หน้าจอ”

“หา? ขนาดนั้นเลย”

“ใช่ค่ะ ไม่เช่นนั้นคงต้องขอให้คุณกลับไป”

“อ่า แป๊บนะคะ”

หญิงสาวรีบควานหาบัตรประชาชนในกระเป๋าสะพาย แล้วยื่นไปใกล้กล้องที่ติดตั้งกับอินเตอร์คอม ทว่าคำตอบที่ได้รับกลับมาก็ทำเอาเธออยากขยี้คอเพื่อนตัวดี

“คุณโมรียา?”

“ใช่ค่ะ เรียกเหมียวก็ได้”

“คุณภูมิไม่อยู่ อีฉันจะโทร. ไปแจ้งให้ว่ามีแขกมารอ”

เสียงสัญญาณเชื่อมต่อเจียบหาย โมรียาลองผลักประตูเล็ก แต่มันก็ปิดสนิท เธอไม่ได้รับอนุญาตแม้แต่ให้เข้าไปรอข้างใน

เพื่อนงาน...ห้องไว้ เงินหนอ งานหนอ เงินหนอ... นานหนอ...

มันจะนานไปแล้วเว้ย!

โมรียาเดินตรงไปมาหน้าประตูรั้ว โทร. หาเพื่อนก็แล้ว พิมพ์ข้อความจนนิ้วแทบลือก ทว่าไร้ซึ่งความเคลื่อนไหวใดๆ กระทั่งรถเอสยูวีสีบรอนซ์เงินจอดหน้าประตูรั้วบานใหญ่ หญิงสาวรีบลุกจากขอบปูนข้างกำแพง แต่ไม่ทันการณ์ รถแล่นผ่านเธอเข้าไปเสียก่อน แล้วประตูรั้วอัตโนมัติก็ปิดลง

อีกครั้งที่ภูมิไม่รับสาย พนันได้เลยว่าถึงสายโด่งปานนี้เขาคงยังไม่ตื่น เธอมัวตื่นเต้นดีใจกับงานใหม่จนไม่ทันฉุกคิดถึงวิถีชีวิตของเพื่อนคนที่ไม่เคยรักษาคำพูดและเวลา

หญิงสาวยืนแกร่วพังกำแพงข้างประตูเล็ก ขณะกำลังครุ่นคิดว่าจะกลับห้องเช่าหรือไปสมัครงานที่อื่นต่อ เสียงสัญญาณอินเตอร์คอมก็ดังขึ้น

“เชิญคุณโมรียาเข้ามาได้”

สิ้นสุดคำพูดนั้น ประตูสู่ ‘บ้านพนาตร’ ก็ปลดล็อกอัตโนมัติ

จากประตูหน้าต่างใหญ่โตโอ้อ่า โมริยาก้าวเดินไปตามถนนบล็อกสแตมป์
ที่กว้างเสียยิ่งกว่าถนนสองเลน ขนาบข้างด้วยกระถางหินสีขาวยาวบนแท่นหิน
สลัก และสนามหญ้าที่หญ้าทุกต้นดูจะสิ้นเท่ากันราวกับวัดด้วยไม้บรรทัด
เกิดมาจนเบญจเพส โมริยาเคยเห็นสถานที่ที่เรียกว่าบ้านกว้างใหญ่แบบนี้
ก็แต่ในละคร

“รวยทางเข้าฉิบเป้ง”

เธอรู้ว่าอดีตเพื่อนร่วมคณะอย่างภุมมิมาจากครอบครัวมีฐานะ ชาย
หนุ่มไม่เคยเห็นมอขายกับการใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย เขาขับรถสปอร์ตไปมหาวิทยาลัย
ใช้แต่ของแบรนด์เนม และอาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียมในซอยเอกมัย แต่
ทุกการรับรู้ที่ผ่านมาไม่อาจเทียบได้กับบ้านหลังมโหฬารที่ตนได้มาเห็นกับ
ตา สนามหญ้ากว้างใหญ่ราวกับสามารถวางสนามเทนนิสได้สักแปดสนาม

‘ที่บ้านฉันนะนะ ถ้าถ้าน้ำมันหมดก็ซื้อรถใหม่ ถ้าฝุ่นขึ้นบ้านก็ซื้อบ้าน
ใหม่’

ครั้งหนึ่งเธอเคยหัวเราะท้องคัดท้องแข็งกับคำคุยโตของเพื่อนชาย
ทว่าตอนนี้เธอซึกเชื่อแล้วว่าภุมมิไม่ได้ทำตัวอวดรวยอย่างเดียว แต่รวยเป็น
บ้า!

โมริยาเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มเมื่อรู้สึกถึงสายตาจ้องจับผิดที่มองมา
สตรีวัยกลางคนที่ยืนอยู่บนบันไดหน้าบ้านสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับ
กางเกงขายาวสีดำ มือที่สวมถุงมือผ้าประสานกันอยู่ด้านหลัง ใบหน้าเรียบ
เฉยทำให้อีกฝ่ายไม่ต่างอะไรกับรูปปั้นหินกลางน้ำพุหน้าระเบียงบ้าน

หญิงสาวไม่ทันก้าวขึ้นบันได แม่บ้านอาวุโสก็ผายมือไปอีกทาง

“เชิญประตูข้างค่ะ”

โมริยาอึ้งเล็กน้อย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าของน้ำเสียงไม่รับแขกที่
สื่อสารกับตนก่อนหน้าคือสตรีสูงวัยตรงหน้า เธอตามผู้ที่น่าจะเป็นหัวหน้า
แม่บ้านไปยังประตูใกล้โรงจอดรถ ที่ซึ่งนำไปสู่ห้องรับรองแขกคนนอกที่
ไม่ได้ใกล้ชิดกับสมาชิกผู้อาศัย ถึงอย่างนั้นการตกแต่งภายในด้วยชุดโซฟา

สีเทา โต๊ะกระจกขาของเหลือง รับกับพื้นกระเบื้องสีขาวและดำที่ปูสลับกัน ก็ทำให้ห้องนี้หรูหราในสายตาผู้มาเยือน

“รอสักครู้”

“เดี๋ยวค่ะป้า” โมริยาริบเรียกรั้งไว้ แล้วได้รับสายตาทู๋นเขี้ยวตบกลับ มา “ติดต่อญาติได้แล้วใช้ไหมคะ มันไม่เบี้ยวแน่นอน”

จากประสบการณ์ที่เคยถูกหมอนั้นเบี้ยวนัดทำงานกลุ่มสมัยเรียน อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น

“ยังคงค่ะ แต่คุณผาต้องการพบคุณ”

“คุณผา?”

แม่บ้านอาวุโสถอนหายใจ ตัดบทด้วยการออกจากห้องไป

โมริยานั่งไม่ติด เพื่อนตัวดีหายหัว แล้วเธอยังจะต้องเผชิญหน้ากับใครที่ตนไม่รู้จัก ดูท่าว่านอกจากเธอจะไม่ได้งาน ยังอาจมาเสียเที่ยวอีกด้วย

“ไอ้ภูมินะไอ้ภูมินิ” หญิงสาวพึมพำสาปส่งเพื่อนสนิท ก่อนจะหันมองประตูอีกบาน

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามา โบกหน้าคมเข้มแลดูดุตันด้วยโหนกแก้ม และคางเป็นเหลี่ยมเป็นมุม ตอหมวดเคราสั้นเตียนทว่าเขี้ยวครีมี ชายหนุ่มมีผิวเข้มราวกับใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นส่วนใหญ๋ ไหล่ของเขากว้าง กล้ามเนื้อหน้าอกและท่อนแขนแน่นตั้งใต้เสื้อโปโล

โมริยาพนมมือไหว้ผู้ที่ดูอย่างไรก็อาวุโสกว่า หน้าม่านเล็กน้อยที่เขาไม่รับไหว้ แต่ยังคงถามไถ่

“ชื่ออะไร เป็นใคร ภูมินัดเธอมาทำไม”

หญิงสาวลดมือลง เงยหน้าสบตาคมดูพลงตอบจะฉาน “ชื่อเหมียวค่ะ เป็นเพื่อนญาติ เชานัดมา บอกว่ามีงานให้ทำ”

เอาสิ คนอย่างเธอไม่มัวอุบอปปิบ ห่วงดอกพิกุลจะร่วงจากปากอยู่แล้ว

“เพื่อนที่ไหน งานอะไร” เขาซักต่อไป

“ฉันเคยเป็นเพื่อนร่วมคณะกับภูมินิ เขาบอกว่ามีงานรายได้ดี แต่

“ไม่ยอมบอกว่างานอะไร ให้มาคุยกันที่วันนี้”

“งานเพื่อนนอนหรือเปล่า ทำไม่ไม่ถามมัน หรืองานอะไรก็เอาหมด”
โอ้โฮ ผู้ชายคนนี้...

“คุณเป็นใครเนี่ย ถ้าให้เดาคงเป็นญาติผู้ใหญ่ข้างใดข้างหนึ่งของภูมินันท์กับมันเป็นเพื่อนกัน รู้ใส่รู้ฟงจนเอาไม่ลงแล้ว มันเห็นว่าฉันกำลังหางานใหม่ เลยเสนองานให้” หญิงสาวไม่สนว่าเขาเป็นใครมาจากไหน โต้กลับอย่างไม่วอมให้ใครมาดูถูกศักดิ์ศรีของเธอ

“หว่าคำตอบนั้นทำให้ภูผาเบาใจพอที่จะนั่งลงพูดคุย

“มานั่งคุยดี ๆ”

โมรียาจำต้องนั่งลงบนโซฟาเดี่ยวอีกตัวอย่างเสียมิได้ พร้อมกับนั้นก็รู้สึกถึงสายตาที่มองมาอย่างพินิจพิจารณา โดยที่เจ้าของดวงตาไม่คิดจะปกปิดซ่อนเร้น

“เอาละ ฉันชื่อภูผา เป็นพี่ชายนายภูมินันท์ที่ต้องถามให้แน่ใจก็เพราะภูมินันท์ไม่เคยนัดใครมาที่บ้าน”

แน่ละ เพราะเขามีพี่ชายที่ทำตัวดูฟ่อ เป็นเธอก็คงไม่กล้าพาเพื่อนมาพบให้อับอาย

“ภูมินันท์เป็นน้องชายคนเล็ก เป็นลูกหลงที่บ้าน อายุห่างกับฉันเกินรอบ ฉันเป็นผู้ปกครองของเขาตั้งแต่พ่อแม่เสียชีวิต จำเป็นที่จะต้องขจัดปัญหาที่นายภูมินันท์อาจก่อ”

“คะ คุณคงรู้จักน้องชายคุณดี ฉันก็เหมือนกัน ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนหรอกที่พิศวาสมัน”

“เธอ” ชายหนุ่มหรีตประเมิน “แล้วทำไมถึงอยากทำงานกับมัน”

“เมื่อก่อนภูมินันท์เคยจ้างฉันทำรายงาน มันจ่ายหนักจ่ายตรงเวลา ก็เลย...” เธอเว้นช่วงสบตาเขา แว่รู้ทันเกมหมิ่นแคลนประกาศชัดในดวงตาสีสนิมเหล็ก

“ก่อนหน้านี้ทำงานอะไร”

“เป็นพนักงานในคลินิกเสริมความงามค่ะ”

“ไหนว่าเรียนคณะเดียวกับภูมิ เรียนก็ดี ทำไม่ไม่ทำงานดีๆ”

“ถึงงานที่ผ่านมาของฉันจะไม่มีความก้าวหน้า แต่มันก็เป็นงานสุจริต ส่วนภูมิที่ได้เรียนที่ดีๆ เหมือนฉัน ทุกวันนี้เขาก็กังยังไม่ทำงานทำการอะไร ไม่ใช่หรือคะ” ไหนๆ เขาก็กังกับเธอ คงไม่มีความจำเป็นต้องพินอปปิเทหาให้ผู้ใหญ่เมตตาอีกต่อไป “แต่นั่นก็เป็นชีวิตของมัน ฉันไม่ได้จะตัดสินเพื่อนตัวเอง เพราะฉันก็ไม่ชอบถูกตัดสินเหมือนกัน”

กว่าโมริยาจะรู้ว่าพูดมากไป ทั้งห้องก็มีแต่ความเงียบ ชายหนุ่มประสานมือไว้ใต้คาง แกว่งตาที่จ้องมองมาวิบวับจนเธอพานทวิวๆ ในอก

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ฉันขอตัวกลับละ” เธอตัดสินใจพาตัวเองออกจากบรรยากาศอึดอัด

“ไม่อยากได้งานแล้ว?”

“อยากค่ะ แต่ดูทำนองชายคุณจะเบียร์นัดแน่ๆ”

โมริยาลุกขึ้นยืน รอดูว่าเขามีอะไรจะสอบสวนอีกหรือไม่อยู่จิตใจ แต่ครั้นชายหนุ่มยังคงนั่งนิ่งในท่าเดิม เธอจึงยกมือไหว้ก่อนกลับออกมาทางเดิม

“ไอ้ภูมินะไอ้ภูมิ ทำเธอเสียเวลา เสียค่ารถ และเสียสุขภาพจิตอีกด้วย!

๑

หลังจากตื่นมาพบข้อความจำนวนมากและสายที่ไม่ได้รับกว่าสิบสาย ภูภูมิถึงนึกได้ว่ามีนัดกับเพื่อน ถึงอย่างนั้นสายแรกที่เขาเลือกโทรกลับไปกลับเป็นสายของพี่ชายที่เจ้าตัวยำเกรง

ชายหนุ่มรีบวิ่งรถไปที่บ้านทันทีที่รู้ว่าภูมาได้เผชิญหน้ากับเพื่อนตนตามลำพัง แม้เหตุการณ์วันนี้จะผิดแผน แต่คนกะล่อนก็คิดแผนการใหม่ขึ้นมาได้

“นัดเพื่อนสิบโมง แต่โผล่หัวมาเกือบบ่ายสาม” ภูผาเปิดฉากตำหนิน้องชาย

“ไอ้เหี้ยมันไม่ว่าอะไรหรอกเหี้ย” เขาแก้ตัวน้ำซุ้นๆ แล้วถามกลับหน้าซื่อตาใส “ว่าแต่เหี้ยเจอเพื่อนผมแล้วเป็นไง”

ภูผานิ่งหน้ามองคนที่ทำตัวตั้งทองไม่รู้ร้อนอย่างอดทนระอาใจ

“เขาบอกว่านายมีงานให้ทำ งานอะไร ทำไมถึงต้องนัดมาที่นี่”

“ติวเทอร์ริงอิง” ภูภูมิยืดอกตอบ สิ้นหน้าภูมิใจ “ปีนี้อิงอิงก็ย่างสิบหกแล้ว ถึงเรียนโฮมสกูลแต่วิชาการก็ยากขึ้น คราวก่อนพี่นางให้ผมมาช่วยสอน

หลาน ผมเลยคิดว่าหาตัวเตอร์เป็นกิจจะลักษณะทำอะไรจะดี”

“แล้วทำไมนายไม่สอนต่อ”

“โอ้ เฮีย ผมไม่มีเวลาหรอก”

“นายนะนะไม่มีเวลา นอกจากลอยชายไปมา ฉันไม่เห็นนายทำตัวเป็น
ประโยชน์สักอย่าง”

คนห้องหน้าเจื่อน...ชีวิตภูมิหนอ มีพี่เหมือนมีพ่อจริงจริง

“เรื่องผมไว้ก่อนเถอะ ถึงมีเวลาก็รู้ว่าผมจะสอนไฮมสกุลหลักสูตร
อังกฤษได้ แต่เหมือนยล ระดับหัวกะทิของคุณะ ได้ทุนมหาลัยเขียวนะ สอบ
ได้เอตตลอด วิชาการนี่เป๊ะ”

“ก็เลยต้องจ้างเขาทำรายงานละสิ”

ชีวิตภูมิหนอ พุดอะไรเข้าตัวตล้อด

“นี่เฮียคุยอะไรกับเพื่อนผมบ้างเนี่ย”

“คุณจรรู้ว่าเขาเป็นพนักงานที่คลินิกเสริมความงาม คนแบบนี้เนี่ยที่
นายจะจ้างมาสอนหลาน”

“มันไม่มีอะไรเสียหายเสียหน่อยนี่ฮะ ตอนทำงานมันก็ประวัติดี ที่
ตงานก็เพราะคลินิกสาขาที่เหมียวทำงานปิดตัว” ภูมิซำเลื่องมองพี่ชายที่
นั่งฟัง ท่าทางประสานมือไว้ใต้คางบอกให้รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังใช้ความคิด ชาย
หนุ่มสบโอกาสโน้มหน้าต่อไป “ที่จริงถ้าเหมียวเรียนจบ มันคงมีงานการดีๆ
ทำ”

“แต่ก็เรียนไม่จบ”

“มันมีปัญหาที่บ้าน ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน”

“ปัญหาอะไร”

“ผมก็ไม่รู้ ตั้งแต่ลาออกตอนปีสามมันก็กลับต่างจังหวัด ผมไม่ได้
ติดต่อกัน จนบังเอิญเจอกันที่คลินิกนั่นแหละ ถึงกลับมาคุยกัน”

“เป็นเพื่อนประสาอะไรวะ” ภูผาตำหนิตตรงๆ

โดนทั้งขึ้นทั้งล่องสิน่า...ภูมิได้แต่โอดครวญในใจ

“นี่ไง ผมถึงอยากช่วยเพื่อนด้วยการหางานดีๆ ให้มันทำ เหมือนไม่ใช่ใครที่โหดเหี้ยม เป็นเพื่อนผม ไว้ใจได้แน่นอน”

“นายไม่ได้คิดจะเคลมเขาแน่ะ” เสียงเข้มเป็นทั้งคำถามและกำราบในที่

“สาบานให้ฟ้าผ่า ผมกับไอ้เหี้ยมเป็นเพื่อนกัน ชิดเส้นเฟรนด์โซนด้วยรั้วไฟฟ้า ซ็อตฟิลแสนล้านโวลต์ ยายนั่นทั้งหน้ามัน ผมยุ่ง แกรมพูดจาขวานผ่าซาก ไม่ใช่สปกผมสักนิด”

“ฉันก็ว่าเขาไม่เหมาะกับนาย นายมันขี้เกียจล้นหลังยาว ไม่เอาถ่านไม่เป็นโล้เป็นพาย”

“เฮีย!”

“ทำไม ฉันพูดผิดตรงไหน” ภูผาเอ่ยราบเรียบ “ให้เขามาคุยรายละเอียดกับฉันอีกที แล้วฉันจะตัดสินใจเรื่องจ้างงานเอง”

ภูภูมิค่อยยิ้มออก ไม่คิดเลยว่านอกจากจะไม่ต้องรับผิดชอบหน้าที่ติวเตอร์อันสุดแสนน่าเบื่อ เขายังมีบุญคุณต่อโมรียากหลายๆ แล้วเจ้าหล่อนก็คงไม่มีข้ออ้างเรื่องงานประจำเวลาที่เขาต้องการใช้สอยให้ว่วน

เขานิ่งฉลาดจริงๆ

ความวุ่นวายภายในห้องแถวอาคารพาณิชย์ที่เปิดเป็นร้านยาตามสมัยนิยมไม่ใช่ที่ที่ภูภูมิคุ้นเคยแม้แต่น้อย ถึงเขาจะไม่ได้กินหรืออยู่ติดตลอดเวลา ทว่าร้านค้าข้างทางเช่นนี้ก็ไม่ใช่ที่แรกที่เขาคิดจะเหยียบย่าง

พนันได้เลยว่าโมรียากคงคิดจะแก้เผ็ดที่เขาเบียดหน้า จึงได้นัดเขามาเจอยังสถานที่แบบนี้โดยอ้างว่ามาช่วยงานรุ่นพี่ที่รู้จัก

“เชิญค่า เอายาอะไรหยิบกระดากบนโต๊ะตักได้เลยน้ำ”

ชายหนุ่มมองรอยยิ้มของแม่ค้า ก่อนเลื่อนสายตาลงมายังเนินอกเบียดชิดที่โผล่พ้นเสื้อกล้ามคอสติก ยิ่งเจ้าหล่อนคลุกยาในกะละมัง ทรวงอกขาวผ่องก็กระเพื่อมขึ้นลง

ภุมมิตะลิ่งงัน เพิ่งเคยเจอแม่ค้าที่สวยระดับเน็ตไอดอล เสียตายก็ตรงที่อีกฝ่ายมายืนขายอย่างกๆ กับพวกชายใจหญิง

“อ้าวเฮ้ย มาจริงด้วย”

เสียงทักที่ดังมาจากหลังร้านเรียกสติชายหนุ่มกลับมา เขาเบนสายตามองโมริยา แล้วพลันนึกถูระของตนขึ้นมาได้

“เออ ก็ใครละนัดมา”

หญิงสาวเหยียดยิ้ม เธอนำผักสดมาจัดวางเพิ่มเติมบนเคาน์เตอร์วัตถุดิบ แล้วรีบเข้าไปเสิร์ฟให้ลูกค้าพร้อมกับพยักพืดให้ภุมมิตามมา

“อย่าบอกนะว่านี่คืองานใหม่ของแก ไม่มีอะไรเทียบได้กับงานที่ฉันหยิบยื่นให้สักนิด”

“หน้อย แกเล่นเบี่ยงนัดให้ฉันไปถูกพี่ชายแกชักฟอก ฉันคงจะอมืองอที่นอนอยู่เฉยๆ รองานจากแกหอกเณะ” หญิงสาวเซ็ดไต่ะมือเป็นระวิงขณะไต่ตอบ “โทษเถอะ แล้วนั่นพี่หรือพ่อ ทำเหมือนแกเป็นวัยรุ่นอายุสิบห้าที่กลัวจะติดหญิงจนเสียคน”

ภุมมิหัวเราะกับคำค่อนขอถึงพี่ชาย ไม่วายแก้ตัว “ไม่ได้ตั้งใจจะเบี่ยง แต่คนมันแสบก็เห็นว่า อีกร้อยใครจะไปคิดว่าเฮียลงมากรุงเพทพพอดดี เดือนหนึ่งเฮียจะแวะมาไม่กี่วัน บังเอิญจริงจริง”

“อ้อ งั้นฉันคงโชคดีมั้ง ดีกว่าไม่เจอใคร” เธอประซด

“ว่าไปก็ใช่ เฮียถูกชะตากับแกอยู่นะ ถึงขนาดให้ฉันมาตามแกไปพบอีกที”

“ฮะ?” โมริยาหันมาเลิกคิ้ว “พูดเป็นเล่น”

“จริง ฉันยังสงสัยเลยว่าแกไปพูดอะไรให้เฮียประทับใจ”

หญิงสาวมีสีหน้ากึ่งฉงนกึ่งขบขัน ครั้นนำจานไปเก็บหลังร้าน เธอถึงกลับมาพูดคุยกับเพื่อน

“ตกลงงานอะไรที่แกจะให้ฉันทำ ถ้าแกไม่บอก ฉันไม่ไปแล้วนะ”

“ไม่มีที่อื่นให้คุยกันแล้วเหอ”

“ไม่”

ภุภุมิทำเสียงจึกจึก เขาจำต้องหยิบกระดาษทิชชูบนโต๊ะมาเช็ดเก้าอี้พลาสติก นั่งลงพร้อมกับกระแทกเสียงตอบ “เออๆ ก็ได้ งานดีวอเตอร์หลานฉันเอง”

โมรียาถึงบางอ้อ พยักหน้าซ้ๆ พร้อมกับคิดทบทวนได้ว่าเพื่อนตนเป็นลูกหลงของบ้าน พี่ชายเขาคงจะมีครอบครัวแล้วแน่แท้

ถึงว่าลี ทำท่าราวกับเสื่อเฝ้าถ้าก็ไม่ปาน

“งานสบาย เงินดี แกไม่ต้องเหนื่อยทำงานรับจ้าง แถมได้ใช้วิชาความรู้ที่มีด้วยนะ”

ตั้งแต่รู้จักกันมา โมรียาถูกใจความคิดของเพื่อนก็คราวนี้

“แกหะอะ คงไม่ได้ตกลงทำงานที่ร้านนี้ไปแล้วหรอคะ” ภุภุมิลดเสียงลง เขารับไม่ได้และคงต้องถอยห่างจากเจ้าหล่อน ถ้าเธอเลือกทำงานเป็นลูกจ้างร้านข้างถนน

“บอกแล้วไง ฉันแค่มาช่วยงานระหว่างตงงาน”

“แล้วไป” ผู้เป็นเพื่อนโล่งใจขึ้นบ้าง “แกไปรู้จักคนพวกนี้ได้ไง ไม่เห็นเคยเจอ”

“ฉันรู้จักเพื่อนแกทุกคนซะที่ไหน นี่ก็เหมือนกันนั่นแหละ”

“เออ นั่นสิ แต่เพื่อนแกหน้าตาก็ดี หุ่นก็ดี ไม่น่ามาเป็นแม่ค้า”

โมรียาเบือนหน้ากลอกตากับทัศนคติตื่นเงินของเพื่อน แต่นั่นแหละภุภุมิที่เธอรู้จัก ชายผู้ไม่เคยเจียดใกล้ความลำบาก ใช้เงินแก้ปัญหา และมองคนแคเปลือก

‘แกแน่ใจนะว่ากลับไปคราวนี้ พี่แกจะเต็มใจต้อนรับฉัน’

‘แน่ เฮียเป็นคนขอสัมภาษณ์แกเอง แล้วถ้าแกเป็นคนของเฮียละก็ใครก็ทำอะไรไม่ได้ แต่แกอย่าลืมหิวละว่าได้อาหารนี่เพราะใคร’

เป็นคนของเฮีย...ใครก็ทำอะไรไม่ได้งั้นหรือ...พนันได้เลยว่าพี่ชาย

ของเพื่อนหรือว่าที่นายจ้างเขอนั้นแหละน่ากลัวที่สุด!

ถึงอย่างนั้นโมเรียก็หวนกลับมาที่บ้านพนาตราอีกครั้งในรอบยี่สิบสี่ ชั่วโมง เธอเคยทำงานหลายอย่าง เจอคนหลายประเภท แต่นี้ไม่ถอดใจง่ายๆ อยู่แล้ว

หญิงสาวกดอินเทอร์เน็ตคอมพิวเตอร์ หลังจากแจ้งธุระของตน ประตุรั่วเล็กก็ ปลดล็อกทันที เธอก้าวไปตามทางทอดยาวสู่คฤหาสน์สองชั้น กระทั่งพบ แม่บ้านอาวุโสยืนรอรับแขกอยู่ที่หน้าระเบียงเช่นเคย ทว่าคราวนี้เปิดประตู ไม้สักบานใหญ่ให้เธอเข้าไปอย่างไม่เกียงงอน

การปฏิบัติที่เปลี่ยนไปของสตรีสูงวัยทำให้โมเรียชักคล้อยตามคำพูด ของเพื่อน เธอถูกพามาที่ห้องรับแขกขนาดใหญ่ โดดเด่นสะดุดตาด้วย โคมไฟแก้วเจียระไนซึ่งห้อยลงมาจากเพดาน กึ่งกลางห้อง...ชายหนุ่มเจ้าของ บ้านนั่งรออยู่บนโซฟา

“ขบใจ อุทัย” เสียงหัวต๋าบอกกับแม่บ้าน ก่อนจะเอ่ยกับหญิงสาว เมื่อประตูปิดลง “ตรงเวลานี้นี้”

“เวลามีค่านี้คะ”

ภูกาฆ่าเสียงมองผู้ที่ตอบกลับเขาทุกคำตั้งแต่วันแรกถึงวันนี้ ใ้ว่าเขา จะพบเจอคนกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาตรงๆ เช่นนี้บ่อยนัก โดยเฉพาะหลังจากที่เขาก้าวมาเป็นนายคนเต็มตัว

“ฉันรู้จากนายภูมิแล้วว่าต้องการให้เธอมาเป็นติวเตอร์ให้อิงอิง เธอรู้ อะไรบ้างเกี่ยวกับหลักสูตรไฮมสกูลระบบอังกฤษ”

มาถึงก็เริ่มเลยสินะ...หญิงสาวสูดหายใจลึกเพื่อเตรียมตัวเตรียมใจ รับมือกับผู้สัมภาษณ์

“ฉันไม่มีประสบการณ์การเป็นติวเตอร์มาก่อน คงต้องให้ผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง ภูมิบอกว่าหลานสาวอายุย่างสิบหก เธอคงโตพอที่จะมีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ ฉันจะรับฟังความคิดของเธอเป็นสำคัญว่าต้องการความช่วยเหลือวิชาใด”

“ได้ยินว่าเรียนเก่งถึงขั้นได้ทุนเล่าเรียนจากมหาวิทยาลัย แล้วทำไมถึงออกกลางคัน”

โมริยาสบตาคมเข้มเต็มตา ไม่คิดว่าเพื่อนตัวดีจะยกเรื่องทุนการศึกษาที่เธอเคยได้รับจากมหาวิทยาลัยมาบอกเล่าให้พี่ชายเขาฟัง

“พ่อเสียนะคะ”

ต่อให้ได้ทุนการศึกษาหรือกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา เธอก็ไม่มีเงินจ่ายค่ากิจกรรมภาคบังคับของมหาวิทยาลัยเอกชนหลักสูตรนานาชาติ ไหนจะค่าอยู่ค่ากิน ตารางเรียนทำให้เธอไม่สามารถเรียนไปพร้อมกับทำงานเช่นมหาวิทยาลัยเปิด และต่อให้เคยได้รับทุนการศึกษา แต่มันก็หมดความหมายเมื่อไรซึ่งใบปริญญา ไม่มีบริษัทห้างร้านใหญ่โตที่ไหนรับเธอเข้าทำงาน

“เสียใจด้วย”

หญิงสาวเลิกคิ้วเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าจะได้รับการถ้อยคำแสดงความรู้สึกกลับมา

“ไม่เป็นไรค่ะ มันผ่านไปนานแล้ว แล้วฉันก็เข้าใจเรื่องที่คุณตั้งใจ คุณสมบัติทางการศึกษาของคนที่จะมาเป็นตัวเตอรืให้ลูกสาวคุณ เป็นฉันฉันก็...”

“เดี๋ยว...เดี๋ยว” ภูผาต้องยกมือปราบ “ใครบอกว่าเธอจะเป็นตัวเตอรืให้ลูกสาวฉัน”

ภูภูมิบอกว่าหลานของเธอ ย่อมหมายความว่า...

“อิงอิงเป็นหลานสาวฉันต่างหาก”

โมริยายิ้มแห้ง ใครจะไปรู้ว่าเพื่อนตัวดีจะมีญาติพี่น้องก็คน แล้วบ้านนี้ก็ออกจะเงียบเขียบราวไม่มีสมาชิกคนอื่น เธอมาที่นี่สองครั้ง ยังไม่เคยพบเจอใครนอกจากชายตรงหน้ากับแม่บ้านชรา

“เรามีกันสามพี่น้อง พี่นางหรือคุณหนูฟ้า...แม่ของอิงอิง เป็นพี่สาวคนโต แล้วก็ฉัน และนายภูมิจีน”

กลับเป็นบุรุษที่เพิ่งรู้จักกันที่บอกกล่าว สร้างความประหลาดใจให้แก่

เธอไม่น้อย

“ชื่อพวกคุณเพราะและเข้ากันดีนะคะ” โมรียาหยุดคำชมแก่ชายที่
เข้าใจผิด แวบเสียงหัวเราะท่วมต้ำตังสะท้อนในโสตประสาท

“ก่อนหน้านี้เคยทำงานอะไรอีก”

“งานแรกของฉันคือตำแหน่งพนักงานคอลเซนเตอร์ แต่ถูกบริษัทเลิก
จ้างแล้วเปลี่ยนไปจ้างงานผู้พิการ ฉันเลยมาเป็นเซลล์โรงงาน แต่พอไม่มี
รถยนต์ส่วนตัววิ่งหาลูกค้า ไม่นานเขาก็บีบให้ออก จากนั้นฉันถึงมาทำงาน
ที่คลินิกเสริมความงามอย่างที่เคยบอกคุณ”

“แล้วคิดว่าจะทำงานนี้ได้นาน?”

“กับงานอื่น ฉันก็ไม่คิดว่าจะทำได้แค่ไม่นานหรอกคะ”

เคยมีคนบอกว่าอย่าหลบตาสัตว์ดุร้าย โมรียาสบตาคนกริบที่จับนั่ง
ที่เธอ รวากับต่างฝ่ายต่างกำลังวัดใจ

“ฉันจะคอยดู”

ภูผาลูกจากไซฟา ครั้นร่างสูงใหญ่เดินผ่าน เธอก็พรุลมหายใจออก
มา

“ตามมาสิ จะพาไปรู้จักว่าที่ลูกศิษย์ของเธอ”

“อึ้งอึ้งมีห้องส่วนตัวอยู่ข้างบน ไม่ค่อยลงมาปะปนกับพวกเราข้างล่าง”

โมรียานิวหน้ารับฟังพลางเดินตามชายหนุ่มออกจากห้องรับแขก
ผ่านแจกันกระเบื้องและตู้กระจกแสดงของประดับตกแต่งจำพวกหินและ
เครื่องแก้วเจียรระโน

“เป็นคนเก็บตัวหรือคะ”

ภูผาปรายตามองหญิงสาว คำคาดเดาของเธอโน้มหน้าให้เขาเชื่อได้ว่า
จะได้ตัวเตอร์ที่ดีที่เข้าใจหลานสาวตน

“เธอมีพี่น้องหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ”

“งั้นก็ไม่ค่อยคลุกคลีกับเด็กหรือวัยรุ่นสินะ”

“ค่ะ ถ้าคุณไม่นับวัยรุ่นรุ่นฉันกับภูมิ” ตอบไปแล้วโมรียาก็อปลั้น
จุกคิด เธอชะงักก้าวอย่างขึ้นบันได “คุณรับฉันเข้าทำงานแล้วหรือ”

“ยัง ขึ้นอยู่กับอึ้งอิง”

หญิงสาวแอบยกไหล่ แม้จะรู้สึกว่่าพี่ชายเพื่อนคนนี้ทำมากและ
ค่อนข้างอดใจว่าเขาช่างจุกจิก แต่อีกใจก็ยอมรับว่าเขายุติธรรมดี ดูเหมือน
เขาจะเห็นความสำคัญของหลานสาวมากทีเดียว

โมรีياسะดุดตากับภาพบ้านขนมปังขิงที่ประดับผนังตรงซอกบันได
เรือนโบราณสีฟ้าอ่อนหลังนี้คงมีความสำคัญต่อเจ้าของบ้าน เพราะถึงแม้ว่า
ภาพถ่ายจะซีดจาง แต่ก็ถูกประดับไว้อย่างโดดเด่น

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสอง ภูผาเดินนำไปตามระเบียงทางเดินปีกขาของ
บ้าน เขาหยุดหน้าห้องด้านในสุดและเคาะประตู รอจนคนข้างในอนุญาตแล้ว
เปิดประตูเข้าไป หญิงสาวที่ยืนอยู่เบื้องหลังถึงได้เห็นเด็กสาวศิระชะไล่น
ไปหน้าซุ้มตอม สวมสายออกซิเจนปลายจมูก นอนพิมพ์คอมพิวเตอร์ในตึก
อยู่บนเตียง

๒

ห้องนอนสี่เหลี่ยมคล้ายห้องพักรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาล ภายในห้อง มีทั้งเครื่องผลิตออกซิเจน เสาน้ำเกลือ แก้วอีรธเซ็น และเตียงปรับระดับ โมริยา หลากใจไม่น้อยที่ว่าที่ลูกศิษย์ของเธอเป็นผู้ป่วยติดเตียง พร้อมกับค่อยๆ เข้าใจถึงสาเหตุที่แกเป็นคนเก็บตัว

หญิงสาวก้าวตามภูษาเข้าไปในห้อง หยดยืนห่างออกไปทางปลายเตียง ตั้งแต่บังเอิญสบตากันครั้งแรก ดูเหมือนเด็กสาวจะตั้งใจหลบตาคนแปลกหน้าตลอดเวลา

“ทำไมอยู่คนเดียว อิงอิง คุณแม่ไปไหน”

โมริยาชำเลืองมองเจ้าของคำถาม อดคิดไม่ได้ว่าเขาช่างขยันตั้งคำถามจุกจิกกับคนรอบตัวเอาเสียจริงๆ

“คุณแม่ออกไปโทร. หาคุณพ่อ คุณพ่อไม่กลับบ้านอีกแล้ว” อิงฟ้าตอบแผ่วเบา

“เธอ อิงนี่น่าจะแนะนำคนที่จะมาเป็นติวเตอร์ให้อิงอิงรู้จักก่อนแล้วกัน”
สิ้นสุดประโยคคำพูดนั้น ดวงตาไร้ความรู้สึกถึงได้เบนมามองที่เธอ

โมรียายกมือทักทายพร้อมทั้งฉีกยิ้ม แต่อีกฝ่ายก็เพียงหลุบตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ในตลับู๊ตตรงหน้าดังเดิม

“พี่เขาชื่อเหมียว เป็นเพื่อนน้ำภูมิจึงต้องทำยังไง”

สาวน้อยพนมมือซ้าๆ โมรียารับไหว้ ก่อนสบสายตากมปลาบที่ผินมองมา สายตาที่ตอกย้ำว่าเขาจ่ารายละเอียดเกี่ยวกับเธอได้อย่างดี

“แล้ววันนี้อิงอิงเรียนอยู่หรือเปล่า” เธอตั้งใจพูดคุยท่าความรู้อัจฉกกับเด็กสาว แต่ก็ได้รับคำตอบเป็นคำปฏิเสธสั้นๆ

“เปล่าค่ะ”

“มีเรียนวันไหน เรียนอะไรก็บอกพี่เขาไป” ภูผากระตุ่น

“เรียนอาทิตย์ละห้าวัน วันละสองวิชา น่องจัดตารางเรียนเอง” อิงฟ้าตอบโดยไม่สบตาผู้ใด

“อิงอิงอยู่ชั้นอะไรแล้ว” โมรียาไม่ย่อท้อผูกไมตรี

“Year 11”

“อิงอิงเรียนโฮมสกูลหลักสูตรอังกฤษ” ชายหนุ่มขยาดความ

โมรียานึกจนคนที่คอยขัดบทรสนทนาอยู่เรื่อย “ขอฉันคุยกับอิงอิงได้ไหมคะ มีเรื่องอยากรถามเพิ่มเติม”

อิงฟ้ามองผู้ใหญ่อสองคนลับไปมา ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงที่ตนไม่เคยพบหน้าจะกล้าตั้งเงื่อนไขกับน้ำชายที่ทุกคนยำเกรง แม้แต่เธอที่เป็นหลานแท้ๆ ยังไม่เคยเรียกร้องสิ่งใด และยังใกล้ชิดน้ำชายอารมณ์ดีอย่างภูภูมิมากกว่า

ทว่าไม่ทันพูดคุยกันต่อจากนั้น เสียงกรีดร้องและเสียงข้าวของตกแตกก็ดังมาจากห้องติดกัน ภูผาเร่งรุดออกไป ขณะที่เด็กสาวบนเตียงก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

แขกผู้มาเยือนมีสีหน้าเหลวหลา โมรียาซักสงสัยว่านอกจากชายหนุ่มจอมเข้มงวด เด็กสาวไร้ชีวิตชีวา ยังมีสิ่งใดรอเธออยู่ในบ้านหลังนี้อีก

ในสายตาคณนอก ครอบครัวยุคใหม่พร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติ และความรักใคร่กลมเกลียวของสามพี่น้อง...ภูฟ้า ภูผา และภูภูมิ ระหว่างพวกเขาไร้ซึ่งปัญหาแก่งแย่งทรัพย์สินสมบัติเช่นที่เกิดขึ้นกับบางครอบครัว อาจเพราะนิสัยใจคออันแตกต่างของทั้งสามคน

ตั้งแต่สูญเสียบิดามารดา ภูผาในวัยหนุ่มที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำเต็มตัว เขารับช่วงต่อบริหารงานโรงงาน เฟอร์นิเจอร์ ไร่ ไม้ และสวนปาล์มทอง แล้วยังทำหน้าที่ต่างผู้ปกครองให้แก่น้องชายวัยสิบขวบ รวมทั้งเคียงข้างพี่สาวที่ประสบปัญหาชีวิตคู่

ตามพี่ พี่เขยนักธุรกิจขึ้นชื่อด้านความเจ้าชู้หาตัวจับยาก แม้ตบแต่งออกหน้าออกตา มีภรรยาและลูกสาวหนึ่งคน แต่หนุ่มใหญ่เจ้าของธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ยังคงใช้ชีวิตเสเพล สร้างความทุกข์ใจทบทวีแก่ผู้เป็นภรรยาที่ต้องดูแลลูกสาวซึ่งมีความผิดปกติทางร่างกาย

“ผา ผารู้ไหมว่าตามพี่ไปฮ่องกงกับใคร”

ทันทีที่ภูผาเปิดประตูเข้าไป ภูฟ้าก็เปิดจากถามน้องชาย

“พี่โทร. ไปเป็นสิบๆ สาย แต่ตามพี่ไม่รับ โทร. หาลูกน้องถึงรู้ว่าเขาเพิ่งไปฮ่องกงวันนี้ คงจะหิวผู้หญิงคนไหนไปลักลอบกินกัน ผู้หญิงชั้นต่ำพวกนั้นมันไม่กลัวเวรกรรมที่พรากผิวพรากพ่อคนอื่นอยู่แล้ว”

“พี่ก็รู้ว่าพี่ตามพี่เป็นคนยังไง เรื่องพรรคนี่จะโทษผู้หญิงฝ่ายเดียวไม่ได้”

ชายหนุ่มก้มเก็บกรอบรูปสามภรรยา กระจกด้านหน้าแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเกลื่อนพื้น แต่เมื่อเขาทำท่าจะทิ้งใส่ถังขยะ เจ้าของกรอบรูปกลับกระซอกมันไปจากมืออย่างหวงแหน

“ผาปกป้องพวกมันหรือ ผาก็คงเหมือนกันสินะ ที่ครองตัวเป็นโสด ทุกวันนี้คงดีใจผู้หญิงหากิน มันมีอะไรดีถึงพากันหลงไม่ลืมหูลืมตา”

ภูผากำมือทำเอาพลางถอนหายใจ พี่สาวแสนดี สุภาพเรียบร้อยของเขาเปลี่ยนไป นับแต่ต้องใช้ชีวิตแต่งงานบนกองไฟ

“ผมไม่เคยสนใจอย่างที่พี่นางว่า ผมแค่ไม่อยากเห็นพี่นางเป็นทุกข์ อยู่แบบนี้ อิงอิงก็คงเหมือนกัน”

“พี่ต้องตามตัวพ่อกลับมาให้ลูกไง ผาเถอะ ไม่รักไม่สงสารหลาน หรือไง ถึงไม่คิดจะช่วยพี่ตามตามพี่กลับบ้าน”

ดวงตาร้าวรานรินคลอด้วยหยาดน้ำตา

สืบกว่าปีที่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเคยเสนอแนะ ทางออกต่างๆ ให้พี่สาว เช่น แยกกันอยู่ ฟ้องหย่า หรือแม้กระทั่งเสนอให้อิงฟ้าไปอยู่กับเขาที่เพชรบูรณ์ ทว่าภู่ฟ้าไม่เคยเปิดใจรับคำแนะนำ

ทั้งพี่สาวผู้ทนทุกข์ น้องชายไม่เอาอ่าว และธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบดูแลแต่เพียงผู้เดียว ภูผาถึงต้องทำทุกทางเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ต้องรับมือปัญหาอื่นใด

เมื่อภู่ฟ้าไม่ย่อท้อที่จะตามตัวสามีและขับไล่โสสงเขาออกจากห้อง ด้วยความน้อยใจ ชายหนุ่มจึงได้แต่เดินออกมาเงิบๆ เขาลงมาตามอุ้ยทัย ขึ้นไปเก็บเศษแก้วและอยู่ดูแลคุณผู้หญิงของนาง ทำแผลกระชกบาดซึ่งเกิดจากตอนที่พี่สาวฉวยกรอรูปไปจากมือ ก่อนจะนั่งตีหมบร้อนดีที่บาร์เครื่องตีมภายในห้องอาหาร

จากซุ้มประตูเปิดโล่ง ภูผาเหลือบเห็นหญิงสาวรูปร่างสมส่วน แต่งกายทะมัดทะแมงด้วยเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับกางเกงขายาวลงบันไดมา ผมเผ้าที่มัดไว้หลวมๆ ด้านหลังหลุดลุ่ยเคลือบแก้วและท้ายทอย ทำให้เจ้าหล่อนดูคล้ายแมวมอมๆ สมชื่อเจ้าตัว

ราวกับรับรู้ถึงสายตาที่มองมา โมริยาไม่ได้เดินผ่านไปเฉยๆ แต่หยุดแวะหน้าห้องอาหารที่เจ้าของบ้านตีมล่ำฟัง

“เป็นไง คุณกันไปถึงไหน”

“อิงอิงให้ฉันกลับไปก่อน” หญิงสาวตอบพร้อมรอยยิ้มจืดเจือ่น

เมื่อสืบเท้าไปใกล้คู่สนทนามากขึ้น โมริยาก็สังเกตเห็นพลาสติกอร์ยาที่โคนนิ้วชี้ของชายหนุ่ม ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ก็เกิดอะไรขึ้น แต่เธอแน่ใจว่าก่อนหน้านี้

เขาไม่ได้แปะพลาสติกที่นั่นอย่างแน่นอน

“แกไม่ค่อยพูดกับคนแปลกหน้าใช่ไหมคะ”

“ไม่ค่อยได้เจอคนอื่นเลยมากกว่า”

“แต่ก็รู้เรื่องดีทุกอย่าง เพราะเรียนไฮมสกูลได้ด้วยตัวเอง” เธอเปรย

บนการคาดเดา

“ใช่”

“แล้วเสียงเมื่อกี้...”

“ยังอยากได้งานนี้หรือเปล่า” เขาชัดขึ้นก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยจบประโยค

“อยากค่ะ แต่ฉันก็บอชิงคงต้องใช้เวลาทำความรู้จักคุ้นเคยกันทั้งคู่ คุณมีคำแนะนำหรือข้อควรระวังอะไรให้ฉันหรือเปล่า”

ภูผาจับจ้องสีหน้าแววตากระตือรือร้นของหญิงสาว รู้สึกถูกชะตากับเธอมากขึ้นเรื่อยๆ

“ชิงอิงไม่แข็งแรงแต่เด็ก เป็นทั้งเบาหวาน ธาลัสซีเมีย แพ้ภูมิตัวเอง และกระดูกเปราะ แกเลยไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างเด็กทั่วไป”

“แล้วใครดูแลคะ”

“พินางกับคนงานในบ้าน พี่สาวฉันห่วงลูกมาก ไม่ไว้ใจให้คนอื่นดูแลเต็มตัว”

โมรียาพยักหน้าช้าๆ มุมมองต่อสมาชิกในบ้านหลังนี้ค่อยๆ เปลี่ยนไป พวกเขาไม่ได้น่าอิจฉาดังที่เธอเคยคิดเคยรู้สึกเมื่อแรกเหยียบย่างเข้ามา แต่มีมุมที่ไม่สมบูรณ์แบบ มีปัญหาที่ใครก็ไม่อยากประสบพบเจอ

“พรุ่งนี้ฉันจะมาใหม่”

“เดี๋ยว” ชายหนุ่มหยิบธนบัตรจากกระเป๋าสตางค์ “ตักงานอยู่ไม่ใช่หรือ เอาไปสิ ค่าเดินทาง เธอมาเสียเที่ยวสองวัน”

โอ้โฮ ป่ามาก...

“ไม่เป็นไรค่ะ เมื่อวานฉันไปช่วยคนรู้จักค้าขายมา พอมีตั้งค์อยู่”

“ไม่เหมือนกัน” เขาเอ่ยหัวนๆ แล้ววางธนบัตรบนเคาน์เตอร์ไม้ “ถ้าเธอยังยืนยันจะทำงานนี้ ห้ามรับงานอื่นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตกลงหรือไม่ตกลง”

“หมายความว่านี่ไม่ใช่งานพิเศษ แต่เป็นงานประจำหรือคะ”

“ใช่ มีปัญหาอะไร”

“อู๊ย ไม่มีค่ะ ฉันตกลง”

หญิงสาวไม่มัวแต่เกรงใจอีก เธอคว้าโอกาสพร้อมกับเดินไปหยิบธนบัตรสี่เทา ใหว์ลาและขอบคุณในคราวเดียวกัน

“ต่อไปเรียกฉันว่าเฮียเหมือนนายภูมิก็ได้”

โมรียากคิดว่าตนหูผาดที่ได้ยินคำพูดนั้นจากเจ้านายผู้เป็นการเป็นงานแต่ที่แน่ๆ เธอไม่ได้ตาผาดที่ได้เห็นรอยยิ้มมุมปากของเขา พลันหัวใจก็เต้นตึกตักเป็นจังหวะไม่คุ้นเคย

ห้องพักขนาดยี่สิบสองตารางเมตรในอะพาร์ตเมนต์ห้าชั้นเปรียบเสมือนบ้านหลังเดียวที่โมรียามิ เธอย้ายมาอยู่ที่นั่นได้สี่ปีแล้วนับแต่ตัดสินใจมาหางานทำที่กรุงเทพฯ

เส้นทางชีวิตของเธอเปลี่ยนไป นับแต่สูญเสียพ่อซึ่งเป็นครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่และต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน จากหญิงสาวอนาคตไกลผู้มีความฝันจะได้ทำงานดีๆ เลี้ยงดูพ่อให้สุขสบาย เธอต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูตัวเอง โมรียากถือคติไม่เลือกงานไม่ยกจน เธอเคยผ่านประสบการณ์หลากหลาย แต่ไม่เคยมีสักงานที่มอบอนาคตมั่นคงแก่เธอ

ถึงอย่างนั้นการเป็นติวเตอร์ให้นักเรียนโฮมสกูลก็แตกต่างจากงานทุกประเภทที่เธอเคยทำมา เธอค้นคว้าข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตตลอดทางที่นั่งรถประจำทางกลับ เมื่อถึงที่พักก็โทร. หาเพื่อนทันที

“วันนี้แก็บยวนัดฉันอีกแล้วนะ” หญิงสาวบ่นตามสาย

“เบ๊ยวที่ไหน ก็เฮียอยากเจอแก็บ ฉันก็นัดแก็บไปเจอ”

“ใจคอแกลงไม่มาเป็นสะพานให้ฉันผูกมิตรกับหลานเกลยี่ใช้ปะ”

“แกเป็นลูกจ้าง ยังจะมาสั่งให้ฉันทำนั่นทำนี่อีกเทรอ”

โมรียาฮึดฮัดขัดใจ บ่อยครั้งที่ภูกภูมิมักพูดจาไม่ถนอมน้ำใจ แต่สุดท้ายแล้วเธอก็แพ้สินน้ำใจของเขาอยู่ดี ถ้า Friend with benefits ไม่ได้หมายถึงเพื่อนคู่นอนแล้ว เขากับเธอนี้แหละที่คบกันด้วยผลประโยชน์ต่างตอบแทน

“ว่าแต่เฮียแนะนำให้เรารู้จักอิงอิงแล้วเทรอ เหลือเชื่อ”

“แปลกตรงไหน ฉันจะเป็นตัวเตอรืใครก็ต้องทำความรู้จักคนคนนั้นสิ”

“ฉันหมายถึงอิงอิงเหมือนคนอื่นชะที่ไหน”

“หลานแกไม่เห็นมีอะไรแปลก แค่มั่นแข็งแรง”

“เออๆ ขี้เกียจเถียง แล้วแกเจอพี่สาวกับพี่เขยฉันหรือยัง”

“พ่อแม่อิงอิงเทรอ...เปล่า วันนี้อิงอิงให้ฉันกลับก่อน”

เธอไม่ทันแล้งถึงเสียงกรีดร้องที่ได้ยิน คำพูดต่อมาของภูกภูมิก็ถึงความสนใจจากเธอ

“เอาเป็นว่าถ้าเจอเมื่อไร แกก็เลี้ยงๆ พี่เขยฉันไว้ละ”

“ทำไม”

“พี่ตามพี่โคตรเจ้าชู้ แม่แต่พี่เลี้ยงของลูกตัวเองก็ไม่เว้น ตั้งแต่เกิดเรื่องพี่นางก็ไม่จ้างใครมาช่วยดูแลอิงอิงอีกเลย ยกเว้นคนงานเก่าในบ้าน”

คำบอกเล่าของภูกภูมิเสริมรายละเอียดเพิ่มเติมจากคำพูดของพี่ชายเขา หญิงสาวนึกเห็นใจสองแม่ลูกและพานขยะแขยงผู้ชายที่ทำให้ลูกเมียตนเองต้องเจ็บช้ำน้ำใจ

“ถ้าแกเหย้มกับพี่ตามพี่ ฉันหรือเฮียก็ปกป้องแกไม่ให้ตกงานไม่ได้หรอกนะ”

“มันไม่มีทางเกิดขึ้นเด็ดขาด แต่ก็ขบใจแกที่เตือน” เอ่ยออกไปแล้วโมรียาก็ปล้นประหวัดถึงชายหนุ่มมาดเข้ม เจ้าของนัยน์ตาดูดัน “แล้วพี่ชาย

แก่ละ ฉันต้องระวังด้วยหรือเปล่า”

เธอไม่แน่ใจตัวเองหนักว่าทำไมถึงถามออกไปเช่นนั้น

“เฮียอะนะ ไอ้ที่จะมีใครมาแหกอกแคงไม่มี มีแต่แกจะถูกเฮียเตะโด่งซะมากกว่า”

โมริยาไม่แน่ใจเช่นกันว่าเหตุใดจึงโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง อาจเพราะเธอไม่ต้องการมีปัญหากับใคร เมื่อบัดนี้เธอมีโอกาสดูได้ใช้วิชาความรู้ที่มีให้เกิดประโยชน์เสียที

หลังจากใช้เวลาค่อนข้างคึกคักศึกษาข้อมูลและเข้าร่วมกลุ่มบนสังคมออนไลน์ โมริยาก็ได้เปิดโลกทัศน์เกี่ยวกับการศึกษาทางเลือกมากขึ้น มีนักเรียนจากทั่วโลกที่เลือกเรียนระบบนี้เพราะสามารถศึกษาเล่าเรียนตามความชอบของตนเอง มีเวลาไปทำอย่างอื่นตามความสนใจ หรือแม้แต่เบี่ยงเบนปัญหาการกลั่นแกล้งภายในโรงเรียน

โมริยาตื่นเต้นกับบทบาทหน้าที่ใหม่ ถ้าอิงฟ้าคุ้นเคยกับเธอเมื่อไร เธอคงจะได้เริ่มงานของตนเมื่อนั้น

วิธีที่จะทำให้เด็กสาวเลิกมองเธอเป็นคนแปลกหน้าก็คือการสร้าง ความคุ้นเคยผ่านการพบเจอกัน วันถัดมาหญิงสาวจึงไปที่บ้านพนาทรเข้ากว่าเดิมเล็กน้อย เธอตั้งมั่นว่าจะไม่ล่าถอยกลับง่ายๆ เช่นเมื่อวาน แต่ครั้นเดินผ่านประตูรั้วเล็กเข้าไป เธอก็สังเกตเห็นรถจากรั้วสีดำคันใหญ่จอดอยู่หน้าวงเวียนน้ำพุ ไร้เงาแม่บ้านสูงวัยที่ระเบียบหน้าบ้านเช่นเคย กลับเป็นร่างสูงตระหง่านของภูผาที่ยืนอยู่ตรงนั้น พยักหน้าส่งสัญญาณให้เธอตามไป

ทางเดินกระเบื้องดินเผานำไปสู่ศาลาพักผ่อนในสวน ติดกันคือบ่อปลาแฟนซีคาร์ปที่กินพื้นที่มากกว่าห้องเช่าที่เธออยู่อาศัย บนศาลามีที่นั่งพักผ่อนหย่อนใจ ทันทีที่ก้าวขึ้นไปชายหนุ่มก็บอกข่าวที่ทำให้คนฟังแปลกใจ

“อิงอิงไม่สบาย วันนี้คงยังไม่ได้เรียน”

“อ้าว เป็นอะไรอะ เมื่อวานแกดูปกติดี”

“ปวดท้องอาเจียนทั้งคืน คงจะกินอะไรผิดสำแดง แต่แกก็เป็นอย่างนี้ สามวันดีสี่วันไข้”

“ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลหรือคะ”

“เปล่า อยู่ที่นี่แหละ แม่เขาดูแลอยู่ ทยุกยาอะไรก็มี”

หญิงสาวทำเสียงรับรู้ในลำคอ นึกถึงกับความทุ่มเทาใจใส่ของคนเป็นแม่

“วันนี้ฉันจะกลับเพชรบูรณ์ ขอเบอร์ติดต่อเธอด้วย”

โมริยาไปเล่นนิกถึงคำพูดของเพื่อนที่ว่าพี่ชายของเขามักลงมากกรุงเทพฯ เดือนละไม่กี่วัน ก่อนหยิบปากกาออกมาเขียนหมายเลขโทรศัพท์ลงบนสมุด แล้วฉีกกระดาษส่งให้นายจ้างของตน ทว่าผู้ที่รับไปกลับหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาต่อสาย

“นั่นเบอร์ฉัน มีอะไรก็โทร. มา”

หญิงสาวเงยหน้าจากหน้าจอโทรศัพท์ที่สายเพิ่งตัดไป พลันทางตาก็เหลือบเห็นหนุ่มใหญ่รูปร่างสันทัด หน้าตาหล่อคมสมวัย สวมแว่นสายตากรอบโลหะ เดินตรงมาทั้งชุดคลุมชุดนอน

“ไฉ ผา มาสูดอากาศเหมือนกันเรอะ ใจตรงกัน”

“ผมมาสูดอากาศคงไม่แปลก พี่ตามพีลี เพิ่งกลับมาเข้ามิดยงต์นี่ลงมาแต่เช้าได้”

“ใครจะไปหลับลง” เขาตอบพร้อมกับแค้นหัวเราะ

เพราะภรรยาสืบทราบโรงแรมที่พักที่ส่องกงและฝากข้อความว่า ลูกสาวคนเดียวไม่สบาย ตามพีจึงบินตัวนกลับมา ครั้นรู้ว่าอิงฟ้าไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรง เขาก็นึกแข็งที่ตกหลุมอุบายภรรยา

“แล้วนี่ใคร นางรู้หรือเปล่าน้องชายสุดที่รักนัดสาวสวยมาที่บ้าน”
หนุ่มใหญ่เบนสายตามาจับจ้องแขกสาวซึ่งไม่เคยเห็นหน้า

“เหมือนเป็นติวเตอร์ที่ผมจ้างมาสอนอิงอิง ไม่นัดมาที่นี่คงไม่ได้”

“ติวเตอร์?” ตามพีทวนคำพรางกวาดตาสำรวจผู้หญิงตรงหน้าตั้งแต่

หัวจดเท้า

“ใช่ เหมือนเป็นคนของผม”

คำประกาศแฝงความนัยเรียกสายตาสองคู่ให้มองมาที่ผู้พูดเป็นตาเดียว สีหน้าแววตาเข้มข้นของภูผาส่งความรู้สึกแตกต่างให้แก่ทั้งสอง คนหนึ่งคาดไม่ถึงกับการออกหน้าของเขา ขณะที่อีกคนกระหึ่มยิ้มอย่างรู้ทัน

“แผนสูงเหมือนกันนะ คิดจะใช้วิธีนี้ให้นางยอมรักก็เอาเลย ตามสบาย ขอให้โชคดีแล้วกัน” ตามพ์ทิ้งท้ายพร้อมกับตบไหล่ห้องชายภรรยา

โมรียามองตามผู้ที่ได้เดินจากไป ต่อให้ไม่ได้ยินกิตติศัพท์ของหนุ่มใหญ่ผู้นั้นมาก่อน เธอก็ไม่มีทางหลงชั้นชมพูคลิลิกสักขณะอีกฝ่ายไปได้

“นั่นพ่ออิงอิง”

หญิงสาวหันกลับไปสบตาคมตุ ดวงตาคู่นั้นหริ่งอย่างจ้องจับปฏิกิริยาของเธอ

“ภูมิบอกฉันแล้ว คุณไม่ต้องห่วง ฉันไม่มีรสนิยมยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายมีพันธะ”

คำตอบยกย่อนกระตักบางอย่างในใจชายหนุ่ม เมื่อถูกปลดพันธนาการ ก้อนเนื้อในอกก็พลอยเบาสบาย

“วันนี้กลับไปก่อนแล้วกัน” ภูผาเปลี่ยนเรื่อง “ถ้าพรุ่งนี้อิงอิงหายดี ฉันจะให้อุทัยติดต่อเธอ”

ความตั้งใจในวันนั้นล้มเหลว โมรียาจำนนต่อสถานการณ์จำเป็น เธอกลับไปโดยไม่ได้เริ่มต้นทำงานของตัวเองอีกครา

๓

ทุกครั้งที่ไม่มีที่ไป โมรียามักแหวะไปเยี่ยมเยียนน้ำปิง เพื่อนรุ่นพี่ที่รู้จักตั้งแต่ทำงานที่คลินิกเสริมความงาม น้ำปิงเคยเป็นพนักงานขายและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเครื่องสำอาง หรือบิวตี้แอดไวเซอร์ประจำเคาน์เตอร์เครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้าเดียวกัน

ความเป็นมิตรทำให้น้ำปิงเป็นที่รู้จักทั่วแผนกความงาม พวกเขาถูกอัธยาศัยใจคอกันง่ายตาย น้ำปิงมีหัวทางธุรกิจเสียจนอดีตนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจต้องยอมซุกอีกฝ่ายสร้างแบรนด์ให้แก่น้ำปิงลาจ้สูตรเฉพาะของครอบครัวจนขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ก่อนหันหลังให้งานประจำมาทำธุรกิจเต็มตัว มีเงินซื้อโฮมออฟฟิศ รวมถึงเปิดร้านอาหารเพื่อสร้างงานให้แกเพื่อนที่เดือดร้อน นานๆ ครั้งเจ้าหล่อนจะผลัดเปลี่ยนไปช่วยค้าขาย

ความกระเสือกกระสนดีนร่น ต่อสู้ชีวิต และความมีน้ำใจของน้ำปิงทำให้โมรียารักอีกฝ่ายเหมือนพี่สาวแท้ๆ

“พวกคนรวยนี่ก็ปัญหาเยอะเหมือนกันนะ” น้ำปิงวิพากษ์ หลังรับรู้เรื่องราวจากแขกที่มาหาถึงบ้าน “แล้วเอาไง จะไม่เปลี่ยนใจทำงานอื่นจริง

เธอ นี่ก็เสียโอกาสมาหลายวันแล้วนะ”

“คงต้องทำใจอะแม่ เขายอมจ้างรายเดือนทั้งที่เหมียวไม่มีวุฒิไม่มีประสบการณ์ก็ถือว่าใจอยู่เหมือนกัน เหมียวอยากสู้ให้เต็มที่สักตั้ง”

“ที่ฉันชวนมาทำงานด้วยดันไม่เอา”

“เหมียวไม่อยากเอาเรื่องงานมาปะปนกับมิตรภาพ มีไอ้ภูมิเป็น Friend with benefits คบกันเพราะผลประโยชน์คนเดียวก็พอแล้ว”

“เพื่อนคนที่มาหาเกที่ร้านนะเธอ แน่ใจนะว่ามีผลประโยชน์แค่เรื่องงาน”

“แน่ยิ่งกว่าแน่หนึ่ง” โมริยาตอบเต็มปากเต็มคำ

“แต่เขาก็ดูไม่แยอะไรนี่”

“โอย แม่ อย่าให้เซต”

น้ำปิงหัวเราะ กลับเข้าเรื่องด้วยความห่วงใย “แกไม่เคยเป็นครูมาก่อน แน่ใจหรือว่ามันจะใช่ทาง”

“พ่อเหมียวเป็นครู เหมียวก็ต้องทำได้สิ”

โมริยาหวนคิดถึงพ่อที่เป็นครูมาก่อนชีวิต เป็นครูด้วยจิตวิญญาณ เธอภูมิใจที่เกิดเป็นลูกของพ่อ แม่บางครั้งเคยนึกสงสัยในสิ่งที่พ่อทำว่าทุ่มเทถึงเพียงนั้นเพื่ออะไร

“แกก็ระวังทุ่มใจมากไปอีกคน เดี่ยวจะหาว่าฉันไม่เตือน”

คำเตือนด้วยความหวังดีจืดจางย่ำจืดเจือนบนมูกปาก โมริยาเสอ่ยติดตลกกลบเกลื่อนความอ่อนไหวข้างใน

“ไม่ขนาดนั้นหรอกแม่ ถ้าทุ่มกายก็ว่าไปอย่าง เจ้านายเหมียวหล่อกร้าวใจนะ ว่าไม่ได้”

น้ำปิงเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ได้โกหก จากคำความหล่อของชายหนุ่มมาดสำอางที่มาที่ร้านเมื่อวาน คงไม่แปลกอะไรถ้าเขาจะมีพี่น้องหน้าตาดีเช่นกัน

“นี่สินะ สาเหตุที่แกตกลงปลงใจรับงานนี้”

“เขาดีกับเหมียวอยู่น้า เหมียวว่าจะลองทอดสะพาน เพื่ออนาคตจะ

สบาย”

“ให้มันเก่งเหมือนปากเถาะยะ ฉันยอมให้แกเรียกนายปริญญาหนึ่งวัน ถ้าทอดสะพานสำเร็จ”

โมริยาหัวเราะร่วน ไม่เคยสักครั้งที่น่าปึงจะสบประมาทและทำทาย เธอด้วยการยอมให้เรียกชื่อเดิม แม้อีกฝ่ายไม่ได้ปิดบังเพศสภาพแท้จริง แต่เธอก็ไม่เคยมองน้ำปึงเป็นอื่นใดนอกจากผู้หญิงคนหนึ่ง

ไม่มีสายจากแม่บ้านอาวุโสติดต่อมาในวันถัดมา แต่เป็นกฎหมายที่โทรหาเธอด้วยตัวเองตอนเช้าของอีกวัน นัดพบเธอที่บ้านของเขา

รถเอสยูวีคันใหญ่ไม่อยู่ในโรงจอดรถ เช่นเดียวกับรถจากัวร์ที่เธอเพิ่งเคยเห็นพร้อมกับเจ้าของเมื่อวันก่อน แทนที่ด้วยรถสปอร์ตคันคันทา คราวนี้กฎหมายไม่เบี่ยงนัดดั่งเคย แต่กลับมองค้อนทันทีที่เห็นเธอ สีหน้าไม่สบายอารมณ์

“อิงอิงเป็นไงบ้าง”

“หายแล้วมั้ง เฮียโทร. มาฝากแก่กับฉัน ไม่รู้ใครเป็นน้องใครเป็นลูกจ้างกันแน่”

หญิงสาวแสรังไม่สนใจประโยคจึงมาตอนท้าย แล้วชักชวนเพื่อนขึ้นไปหาอิงฟ้า

“บอกไว้ก่อนเลยนะ หลังจากวันนี้จะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง”
“รู้แล้วนะ ฉันก็ไม่คิดจะรบกวนแกหรอก”

หนุ่มสาวต่อปากต่อคำขณะขึ้นบันไดไปด้วยกัน อีกครั้งที่ภาพบ้านโบราณดึงดูดสายตาโมริยา เธอจุกคิดได้ว่าศาลาพักผ่อนริมบ่อปลาทกแต่งลวดลายฉลุสวยงามคล้ายกัน

“รูปนั้นถ่ายที่ไหน”

กฎหมายมองตามสายตาเพื่อน ก่อนตอบ “คุ่มดาราวดี...บ้านแม่ฉันที่เชียงใหม่ แต่อย่าถามมากกว่านี้เพราะฉันก็จำอะไรไม่ได้ ฉันเคยอยู่ที่นั่น

ตอนยังเล็ก”

“ไม่ยักรู้ว่าแกมีเชื้อสายเจ้านายทางเหนือ”

“แม่ฉันเป็นธิดาคนเดียว ทายาทรุ่นสุดท้ายของสายตระกูล”

ชายหนุ่มไม่ได้บอกเล่ามากกว่านั้น เสียตายอยู่เหมือนกันที่เขาเป็นลูกหลง เกิดมาแม่ก็เจ็บออกดๆ แอดๆ ส่วนพ่อก็ตัวนจากไปตอนที่เขายังเด็ก ความทรงจำและความผูกพันต่อพวกท่านจึงน้อยนิด

ภุมมิเปิดประตูห้องหลานสาวเข้าไป ปรับอารมณ์หักทลายให้ร้ายแรง

“อิงอิง น้ามาแล้วค่า”

โมริยาเกือบกลั้นหัวเราะไม่อยู่ ใครจะไปคาดคิดว่าเพื่อนชายนิสัยเลือรับ หลงตัวเองอย่างร้าย จะมีด้านที่ทำตัวระรื่นเพื่อเอาใจผู้อื่น มีหน้าซ้าอิงฟ้ายังยิ้มเนือๆ ตอบ “ไม่ได้วางหน้าเรียบเฉยติดจะกริ่งเกรงเช่นยามพบหน้าหน้าชายอีกคน

“หายปวดท้องหรือยังเรา ไปกินอะไรผิดสำแดงมา”

“น้องทานอาหารที่คุณแม่เตรียมให้เหมือนทุกที แต่ทำไม่ต้องเป็นน้องที่ไม่สบายคนเดียวอยู่เรื่อย”

“โอ๊ย เพราะท้องไส้เราไม่แข็งแรงอยู่แล้วละมั้ง”

อิงฟ้าหน้ามุย ออกแรงบดมือที่โยกศีรษะเบาๆ

“เออ นี่ไง ติวเตอร์ที่นำมาให้อิงอิง เสียผาดงแนะนำให้รู้จักแล้วไซ้ไหม”

เด็กสาวสบตาคนแปลกหน้าเพียงชั่วพริบตา ทว่าไม่ทันที่โมริยาจะได้พูดคุยหักทลาย ประตูห้องก็ถูกเปิดพร้อมทั้งที่สาวใหญ่รูปร่างสะโอดสะองก้าวเข้ามา

“อะไรกันภุมมิ พาใครเข้ามาในห้องอิงอิง”

ภูฟ้าปรีไปยืนข้างเตียงลุกด้วยสีหน้าถมึงทิง โมริยายกมือไหว้สตริตำทางเข้มวงวดกวดขัน ถ้าไม่ได้ผ่านด่านซ้กฟอกของเจ้านายตนเองมาก่อน เธอคงขวัญหนีดีฝอบ้างละ

“เหมียวมาเป็นตัวเตอร์ให้อิงอิงค่ะ”

“ใครบอกว่าอิงอิงต้องการตัวเตอร์”

โมรียาลอบสบตาเพื่อนชาย พร้อมกับที่สายตาวาววมกวาดเป้าหมาย
มาที่ภูมิมอีกคน

“วันก่อนพี่ก็พูดกับผาไปทีนึงแล้วว่าไม่ต้องการ วันนี้ภูมิมก็เดินไปด้วย
แถมยังพาขึ้นมานบนห้อง รู้ไหมว่าร่างกายคนเรามีเชื้อโรคเกาะติดอยู่ตั้งเท่าไร
ถ้าอิงอิงเป็นอะไรไปอีก ใครจะรับผิดชอบ”

แรงงส์...โมรียาต้องห้ามตัวเองอย่างหนักมิให้ก้มสำรวจเชื้อโรคที่อาจ
ติดตามเสื้อผ้าและร่างกาย แม้กระทั่งชายหนุ่มช่างจ้อยยังกลายเป็นคนติดอ่าง
ฉับพลัน

“กะ...ก็พี่นางเคยให้ผมชะ...ช่วยตัวหนึ่งสี่อิงอิง ผมเลยคิดว่าคงเป็น
ประโยชน์ต่ออิงอิงมากกว่า ถ้าจะมีตัวเตอร์ประจำตัว”

“เข้าใจละ ภูมิมไม่อยากสอนหลานสินะ ถ้าลำบาก เป็นภาระ ก็ไม่
เป็นไร ถึงเรียนไปก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์”

เด็กสาวหน้าเสีย โมรียาเห็นแล้วสะท้อนใจ อีกทั้งคำพูดนั้นยังเป็น
ความเข้าใจผิดมหันต์ เธออดไม่ได้ที่จะแสดงความคิดเห็นออกไป

“อิงอิงอาจจะมีความสุขกับการเรียน ยิ่งการเรียนเข้มข้นขึ้น การมี
ผู้ช่วยก็จะทำให้ไม่เครียดจนเกินไป จนส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายก็ได้
นะคะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แค่หยุดเรียน อิงอิงไม่จำเป็นต้องมีความรู้ไปสู้กับ
ใคร”

อิงฟ้าเงยหน้าสบตาแม่อย่างใจหาย ริมฝีปากอ่อนแอความต้องการของ
ตัวเอง ราวกับกัลลวถูกจำกัดสิทธิ์ที่จะทำอะไรให้ลดน้อยไปกว่าเดิม

“ไม่นะคะ น้องอยากเรียน”

เธอเคยได้ไปไหนมาไหนข้างนอก แต่ก็นานมาแล้วตั้งแต่ยังเป็นเด็ก
เล็กๆ เธอเคยได้ลงไปี่สนามหญ้าหน้าบ้าน แต่นั่นก็ก่อนที่แม่จะไล่พี่เลี้ยง

ออก เมื่อไม่มีผู้ช่วยและเธอก็โตขึ้นทุกวัน อิงฟ้ากลับพบว่าโลกของเธอยิ่งแคบลง

“น้องไม่เคยขออะไรคุณแม่ ให้น้องเรียนอะนะคะ”

ภูฟ้ามองลูกสลับกับหนุ่มสาวที่มองมาที่เธอเป็นตาเดียว สตรีเจ้ายศเจ้าอย่างกำมือข้างลำตัว

“พวกเธอมาเป่าหูลูกฉันสินะ”

“ผมไม่เกี่ยวนะครับพี่นาง เหมียวเป็นคนของเสียผาต่างหาก”

แม้มีศักดิ์เป็นที่คนโต แต่สาวใหญ่ก็ยังยำเกรงภูฟ้าในฐานะหัวหน้าครอบครัว เขาดูแลกิจการทุกอย่าง ดูแลปากท้องทุกคนในครอบครัว เธอจึงไม่กล้าหักกับเขา และว่าไปแล้วภูฟ้าก็ไว้ใจได้มากกว่าสามีของตนเอง ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูตามพี่และเขาตั้งต้นจะหาครูปิเศษให้อิงฟ้า คงไม่ต่างอะไรกับหอกข้างแคร่

“ฉันให้โอกาสแค่ครั้งเดียวเท่านั้น” สตรีผู้ดีเหยียดมองหญิงสาวหน้าแจ่มด้วยหางตา “ไม่ว่าจะเป็นคนของใคร ทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎหมายของที่นี่อย่างเคร่งครัด ห้ามล้มผิดตัวอิงอิง ห้ามนำอาหารหรือเครื่องดื่มขึ้นมาบนห้อง ห้ามสวมใส่เสื้อผ้าประอะเบื่อน ห้ามเข้าใกล้ถ้าไม่สบาย ต้องได้รับอนุญาตจากฉันทุกครั้งถึงจะขึ้นมาบนนี้ได้ ไม่ใช่ลักลอบเข้ามาอย่างวันนี้”

ประโยคสุดท้ายทำเอาภรรยาสะดุ้งสั่นหลังวาบ หนุ่มสาวสบตากัน ก่อนที่ภรรยาจะตอบรับเงื่อนไชเหล่านั่นอย่างไรซื่อโต้แย้ง

“ถ้าเข้าใจแล้วก็กลับไปได้”

“คะ?”

“วันนี้ฉันมีธุระ ฉันไม่ไว้ใจให้เธออยู่กับลูกฉันลำพัง”

ภรรยากระตุกชายเสื้อด้านหลังของเพื่อนส่งสัญญาณให้ล่าถอย ภรรยาไม่ได้ดันทุรัง เธอไหว้ลาผู้ที่เปรียบเสมือนเจ้านายอีกคน แล้วเอียงตัวไปโบกมือให้เด็กสาวบนเตียง

อิงฟ้าเกือบเพลอี่ยม ถ้าไม่มีวาจาตุแคลนของแม่ตั้งขึ้นเสียก่อน

“ทำเล่นหูเล่นตา พวกไร่ยางอาย”

หนุ่มสาวที่เดินออกไปจากห้องไม่ทันได้ยินประโยคนั้น ถึงอย่างนั้น การเผชิญหน้าที่เพิ่งผ่านพ้นก็พยากรณ์อนาคตให้โมรียาเห็นร่างๆ

“แกไม่บอกก่อนว่าพี่ๆ ของแกแต่ละคนจะเหยียบขนาดนี้”

นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เขาอึดอัดใจกับการตีวงล้อมให้หลานสาว ภูฟ้า มักแผ่รังสีอำมหิตประสาผู้ปกครองบ้าน เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองทุกครั้ง ที่อยู่ใกล้ที่สาวคนโต

“เพราะอย่างนี้ไง ฉันถึงอยู่คนเดียวคนเดียวสบายใจกว่า” ภูภูมิยก เหตุผลขึ้นมาอ้าง “เสียผาทัวอย่างกับพ่อ ส่วนพี่น้องก็ด้อยกว่าแม่ แม่แต่เสียยังเกรงใจ”

“อ้าว ไหนว่าถ้าเป็นคนของเสียแก ใครก็ทำอะไรไม่ได้”

“ยกเว้นพี่น้องไว้คนนึง” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ “ทำไม อย่าบอกนะว่า แกถอดใจ”

“ไม่จ่ายอย่างนั้นหรอกยะ”

“ก็ดี แล้วก็ไม่ต้องหวังว่าฉันจะปกป้องแกอย่างวันนี้ละ”

หญิงสาวชะงักอย่างก้าว หน้านี้คือขมวดว่าเพื่อนตัวดีปกป้องเธอตอน ไหน ทว่าภูภูมิก็ขึ้นรถขับออกไปพร้อมความภาคภูมิใจ

ไม่ถ่วงไม่ถามสักคำว่าเธอต้องการติดรถไปด้วยไหม

ชีวิตของโมรียาไม่เคยเฉียดใกล้บทบาทนางเอกละครหลังข่าวเท่านี้ มาก่อน เธอได้เข้ามาทำงานในบ้านหลังใหญ่ที่ครอบด้วยกฎเกณฑ์ มีสมาชิกในบ้านที่ไม่ปกติสักคน ไม่ว่าจะป็นเจ้านายผู้เข้มงวด พี่สาวคนโตเจ้า ระเบียบ น้องชายคนเล็กจอมเหลวไหล เด็กสาวร่างกายอ่อนแอ และแม่บ้าน ที่คอยจ้องจับผิด

อย่างนั้นก็เถอะ เธอจะไม่ยอมถูกกลั่นแกล้งแบบนางเอกละคร

“คุณยังเข้าไปไม่ได้”

หญิงสาวชะงักก็ก้ม เลิกคิ้วมองหัวหน้าแม่บ้านรูปร่างเล็กที่ก้าวมาใกล้
พร้อมกับสูดจมูกฟุดฟิด เธอลืมหูลืมตาขมวดเส้นเลือดตาม

“กลืนอะไร”

“อ้อ ฉันแหวะซื่อซ้าวเหนียวหมูบึงกินก่อนเข้ามาณะคะ กลืนควั่นคงติด
มา”

ขาดคำนั้น โมรียากก็ปิดป้องละอองสเปรย์ที่ฉีดพ่นใส่เสื้อผ้าของเธอ
ด้วยความตระหนกตกใจ ก่อนอีกฝ่ายจะเปิดทางให้เข้าไป

“เชิญ”

ไม่มีงานไหนทำหายความรู้ที่ร่ำเรียนมาและการปรับตัวเท่านั้นมาก่อน
ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ย่อท้อต่อการผูกมิตรกับทุกคนรอบตัว

“ป่าทำงานที่นั่นนานหรือยัง”

“ใครเป็นป่าคุณไม่ทราบ”

“คุณแม่บ้านคงจะอยู่ที่บ้านพนาทรนานแล้วสินะคะ” หญิงสาวแก้ไข
คำเรียกขานให้รื่นหูอีกฝ่ายไว้ก่อน

ได้ผล สตรีวัยกลางคนปรายตามองเธอเมื่อก้าวขึ้นบันไดชั้นบนสุด
ตอบเสียงเรียบ

“อิฉันทำงานรับใช้คุณๆ ตั้งแต่ที่คุ้มदारาวดี นานกว่าอายุคุณแล้วกัน”

อุทัยตัดบทคนช่างซักไซ้ด้วยการเดินนำไปยังห้องนอนคุณหนูของแก
อิงฟ้าไม่ได้อยู่ในห้องลำพัง แต่มีมารดาอยู่ด้วยและจับตาดูแขกผู้มาเยือน
เป็นครั้งแรกที่โมรียาต้องเผชิญหน้าสตรีเจ้ายศเจ้าอย่างตัวคนเดียว แม้จะ
พยายามเข้าใจความหวังเห่นของคนเป็นแม่ แต่ก็ไม่วายอึดอัดราวกับอากาศ
รอบตัวบางเบา

หญิงสาวไหว้สวัสดี แต่ไม่มีการรับไหว้หรือคำทักทายจากเจ้าบ้าน
โมรียาเดินไปหาเด็กสาวในชุดนอนที่เตียง แอ่ยทักทายราวกับไร้ซึ่งความ
หวั่นใจ

“กินข้าวเช้าหรือยัง อิงอิง”

อิงฟ้ากอดคางลงเล็กน้อย ประหม่าที่ต้องพูดจากับผู้อื่น แล้วหันไป
สบตาแม่ที่อยู่เคียงข้าง

“เธอเป็นทิวเตอร์ ให้ความสำคัญให้คุณเรื่อง”

ทิวเตอร์สาวยิ้มแห้ง นี่เธอก้าวทำผิดออกจากห้องหรือไร แค่วันแรก
วันแรกถึงได้ถูกนายและป่าวจ้องจับผิดทุกฝีก้าว

วิชาที่อิงฟ้าเลือกเรียนในระบบไฮมสกูลค่อนข้างจัดกระจายใน
หลายกลุ่มวิชา ประกอบด้วยคณิตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์
วรรณคดี และภาษาอังกฤษ โดยวิชาที่เด็กสาวประสบปัญหา ก็คือกลุ่มวิชา
คณิตศาสตร์

งานของโมริยาเริ่มจากการปูพื้นฐานตรีโกณมิติตั้งแต่ระดับเบื้องต้น
เธอพบว่าอิงฟ้าเรียนรู้เร็วไม่ต่างจากเด็กทั่วไป ทำให้เธอตระหนักและเข้าใจ
ยิ่งขึ้นว่าโรคภัยไข้เจ็บเป็นแต่เพียงอุปสรรคทางกาย เช่นเดียวกับที่เธอเริ่ม
คุ้นชินกับภาพเด็กสาวที่สวมใส่แต่ชุดนอน สีน่านเรียบตึงตังคนมีเรื่องไม่สบ
อารมณ์ตลอดเวลา รวมทั้งกิจวัตรประจำวันตามตารางที่ย่อหย่อนไม่ได้

ภูฟ้าอนุญาตให้เธอสอนหนังสือแค่ครึ่งวันเช้าเท่านั้น ถึงเวลาอาหาร
เที่ยงเมื่อไร เวลาทำงานของเธอจะสิ้นสุดทันที ไม่มีการต่อรองผ่อนผันแม้แต
นาทีเดียว ทว่าตั้งแต่ย่างกรายมาที่วันนี้ โมริยายังไม่พบเจ้าบ้านที่มักอยู่
จับตาดูการเรียนการสอนของเธอกับบุตรสาว ผิดจากทุกวันที่ผ่านมา

“เอ...ที่นี่มีเครื่องพรินต์ใหม่ พี่จะได้พรินต์ออกมาอธิบายให้ออิง
เข้าใจง่ายๆ” หญิงสาวใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าพี่ เพราะไม่บังอาจนับญาติ
เป็นหน้าตามเพื่อนของตน

“ไม่รู้ค่ะ ต้องถามคุณแม่”

“นั่นเดี๋ยวพี่มานะ อิงอิงจะเอาน้ำหรือขนมอะไรหรือเปล่า พี่จะได้เอ
มาให้”

อิงฟ้าหรือตาครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนส่ายศีรษะช้าๆ โมริยาจึงเดินออก

มาจากห้องพร้อมทัมบีไทรพ์บันทึกเนื้อหาบทเรียน

จากที่เข้ามาทำงานในบ้านพนาดรมาละยะหนึ่ง ภูฟ้าจะยอมห่างจาก ลูกก็ต่อเมื่อลงมาทำขนมหรือมีนัดซื้อขายเพชร หญิงสาวจึงลงบันไดมาข้างล่าง พบอุทัยยืนคุมคนงานทำความสะอาด เธอถามหาพรินเตอร์กับแม่บ้านที่ส่งสายตาจับผิดแทน

“มีนะมี แต่ฉันไม่มีสิทธิ์อนุญาตให้คุณใช้ได้ เพราะเป็นของเจ้านาย”

“แปลว่าถ้าเจ้าของอนุญาตก็ใช้ได้สิคะ”

โมเรียกตโทรทัศน์ท่าคนทีเคยออกปากอนุญาตให้เธอโทร. หาเขาได้แล้วเขาก็รับสายของเธอจริงๆ

“มีอะไร”

หญิงสาวว่าธุระเป็นการเป็นงาน “ฉันโทร. มาขออนุญาตใช้พรินเตอร์ค่ะ”

“เอาสิ อยู่ในห้องทำงานติดกับบันได”

“ขอบคุณค่ะ แหม คุณนี่เป็นเจ้านายที่ใจกว้างจริงๆ” เธอตั้งใจเอ่ยเสียงระรื่นเป็นพิเศษ แล้วผละไปโดยไม่สนใจดวงตาวาวๆ ที่จ้องมองมา

“แค่อนุญาตให้ใช้พรินเตอร์นะ”

“ค่ะ” เธอตอบส่งๆ ไป แ่ววเสียงหัวเราะหุ้มตุ้มตามมาตามสาย

“การเรียนการสอนของเธอเป็นไง เรียบร้อยดีใช่ไหม”

“ค่ะ โชคดีที่อิงอิงไม่ถนัดเลข ถ้าแก่ให้ฉันตีวรรณคดีอังกฤษ ฉันก็คงจหนักฎาเหมือนกัน”

“อิงอิงเรียนวรรณคดีหรือ”

“ค่ะ คุณไม่รู้หรือ”

“ไม่” เขาตอบกลับสั้นๆ แล้วคิดขึ้นได้ “ต่อไปเธอมีหน้าที่ส่งรายงานการเรียนการสอนมาที่อีเมลฉันทุกสัปดาห์ เข้าใจนะ”

สิ้นสุดคำสั่งมอบหมาย ชายหนุ่มก็ขอตัววางสายเพราะมีสายซ้อนเข้ามา

โมรียามองหน้าจอโทรศัพท์ แลกลใจที่เจ้านายของตนไม่รู้ความเป็นไปของคนในครอบครัว แต่ก็ยินดีที่เขาแสดงความเอาใจใส่ เธอหยิบกระดาษพิมพ์เอกสารที่ทยอยออกมาจากเครื่อง แล้วสายตาก็พลันสะดุดกับกรอบรูปครอบครัวบนโต๊ะทำงาน

ภู่ฟ้าในวัยหนุ่มฉกรรจ์หล่อเข้มเหลือร้าย เขามีสีผิวและหน้าตาคมเข้มกว่าพี่น้องสองคน ชายหนุ่มให้พี่สาวควงแขนถ่ายรูป ขณะที่ภู่ฟ้าในวัยเด็ก ก็ก่ก่าทะเล้นด้วยการยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ไว้ใต้คาง รูปถ่ายสามพี่น้องบอกถึงความรักที่เจ้าของห้องมีต่อครอบครัวได้เป็นอย่างดี

เธอรวบรวมกระดาษทั้งหมดออกไปจากห้องทำงาน แต่ครั้งก้าวเดินไปตามระเบียบชั้นบนสู่อีกขาของตัวบ้าน ก็แว่วเสียงสะอื้นให้ออกมาจากประตูห้องที่แง้มเปิด โมรียาไม่อาจหักห้ามความอยากรู้อยากเห็น เธอมองผ่านช่องประตูเข้าไปเห็นภู่ฟ้าในชุดคลุมชุดนอนกำลังกัดเล็บ ใบหน้าไร้เครื่องสำอางซีดเซียว ปรากฏรอยคล้ำรอบดวงตาเด่นชัด แล้วราวกับรู้ตัวว่า ถูกจับจ้อง สาวใหญ่หันขวับมาที่หน้าประตู

โมรียาไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว ถึงอย่างนั้นภาพที่เห็นก็ทำให้เธอประหวัดถึงเสียงกรีดร้องที่เคยได้ยิน